

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **HOOX CZ s. r. o.**, IČ 03084400
sídlem Ocelkova 643, 198 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. července. 2019, č. j. KUKHK-14806/DS/2019/DV-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 11. 9. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále též „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUKHK-14806/DS/2019/DV-4, a souvisejícího rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen

„správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 3. 2019, č. j. MUDK-ODP/23102-2019/jal 23333-2018, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Blíže neurčený řidič dne 15. 5. 2018, v 17:55 hodin, na pozemní komunikaci II/300 v obci Třebihošť, Horní Dehtov, směr Hořice, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 58 km/h (a to po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h). Tímto jednáním došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž takové porušení vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného do celkem osmi žalobních bodů, označených: nesdělení oprávněné úřední osoby; místo přestupku; nesplnění podmínek dle § 79a silničního zákona; nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem; obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; místní nepříslušnost; nevedení společného řízení; nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětové komunikační síti internetu Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. Posouzení věci krajským soudem.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na napadené rozhodnutí ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUKHK-14806/DS/2019/DV-4. Následně se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám.

Nesdělení oprávněné úřední osoby

7. Na základě žádosti žalobce o sdělení jména oprávněné úřední osoby, která bude o odvolání rozhodovat, byla dne 8. 7. 2019 odeslána požadovaná informace, která byla téhož dne v 15:29 hodin doručena do datové schránky zmocněnce. Rozhodnutí ve věci bylo vyhotoveno dne 10. 7. 2019 a v 13:40 odesláno. Doručeno pak bylo dne 11. 7. 2019 v 19:42. Proto má žalovaný za to, že namítaná judikatura Nejvyššího správního soudu je pro danou věc neaplikovatelná.

Místo přestupku

8. Dle žalovaného bylo místo přestupku náležitě zjištěno a zadokumentováno, když správní orgán do správního spisu založil veškerou dokumentaci a místo přestupku náležitě identifikoval.

Nesplnění podmínek dle § 79a silničního zákona

9. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný odkazuje na správní spis, ve kterém je založen jak návrh úseků vhodných pro úsekové měření rychlosti, tak mapa navržených lokalit. Dále žalovaný poukazuje na čl. 53 odst. 3 písm. e) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 160 ze dne 4. 12. 2009 a na čl. 27 odst. 3 Organizačního řádu Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 26. 5. 2014, které ke svému podání přikládá. Na základě uvedeného se žalovaný domnívá, že měření rychlosti proběhlo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu.

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem

10. K otázce automatizovaného technického prostředku žalovaný uvádí, že záznamy rychlosti vozidel je oprávněna pořizovat obecní policie, nicméně jen na území obce, která ji zřídila, případně na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy. Z technického hlediska uvedl, že smlouva o nájmu zařízení o poskytování služeb ze dne 20. 8. 2013 končí instalací záznamového systému, přičemž nastavení tolerance měřicího zařízení je ve výlučné kompetenci města Dvůr Králové nad Labem. Měření samotné probíhá bez zásahu lidského činitele. Žalovaný rovněž zmínil, že měřicí zařízení je řádně certifikováno a jeho spolehlivost je každoročně ověřována. Ze strany soukromého subjektu jsou poskytnuty pouze technické prostředky a software. Na základě uvedených skutečností a obsahu správního spisu došel žalovaný k závěru, že bylo měřeno automatizovaným měřícím zařízením. K dalším informacím žalovaný odkazuje na internetové stránky Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem.

Místní příslušnost

11. S odkazem na zákon č. 36/1960 Sb., o územním členění státu, ve znění pozdějších předpisů, na zákon č. 314/2002 Sb., o stanovení obcí s pověřeným obecním úřadem a stanovení obcí s rozšířenou působností, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 388/2002 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s rozšířenou působností, žalovaný uvádí, že dle § 4 je obec Třebihošť uvedena v obvodu obce s rozšířenou působností Dvůr Králové nad Labem.

Nevedení společného řízení

12. Dle žalovaného nebyly dány podmínky pro vedení společného řízení, a to s ohledem na § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Ve věci, se kterou mělo dle žalobce být vedeno společné řízení, byl vydán příkaz dne 26. 4. 2018, kterým byl doručen dne 27. 4. 2018. Tímto dnem bylo i řízení zahájeno. K přestupku v nyní projednávané věci však došlo až dne 15. 5. 2018.
13. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc rozhodl bez jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím právním závěrům a zjištěním.

15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Dvůr Králové nad Labem Oznámení o přestupku v dopravě ze dne 10. 6. 2018. K přestupku došlo dne 15. 5. 2018, v 17:55 hodin, na pozemní komunikaci II/300 v obci Třebihošť, Horní Dehtov, směr Hořice, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil neznámý řidič nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 58 km/h (a to po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h). Součástí správního spisu je rovněž i fotografická dokumentace z měřicího zařízení, karta vozidla, veřejnoprávní smlouva o výkonu některých úkolů městské policie, ověřovací list č. 8012-OL-70227-18 ze dne 14. 5. 2018 měřicího zařízení SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možné používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Dále je ve spise obsažen souhlas Policie České republiky s návrhem úseků vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel a mapa obce Třebihošť, Horní Dehtov se zakreslením měřeného úseku.
16. Na základě zjištěného skutkového stavu byla dne 20. 6. 2018 zaslána žalobci výzva k uhrazení určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla. Vzhledem k tomu, že tato výzva nebyla reflektována, vydal správní orgán I. stupně dne 11. 10. 2018 usnesení o odložení věci v souladu s § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky. V návaznosti na toto usnesení byl téhož dne vydán příkaz, č. j. MUDK-ODP/112319-2018/jal 23333-2018, proti kterému podal zmocněnec žalobce ODVOZ VOZU s. r. o. odpor dne 19. 10. 2018. Spolu s odporem byla podána i námitka podjatosti, o které rozhodl Krajský úřad Královéhradeckého kraje usnesením ze dne 2. 1. 2019, č. j. KUKHK-38024/DS/2018/SR, tak že žádný ze zaměstnanců správního orgánu I. stupně není z rozhodování ve věci vyloučen. Toto usnesení následně potvrdilo Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019. Dne 1. 3. 2019 proběhlo dokazování mimo ústní jednání, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnil, byť byl řádně vyrozuměn dne 13. 2. 2019.
17. Na základě shora uvedeného skutkového stavu vydal správní orgán I. stupně dne 11. 3. 2019 rozhodnutí, č. j. MUDK-ODP/23102-2019/jal 23333-2018., a uznal jím žalobce vinným z přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal podáním ze dne 3. 4. 2019. Neuvedl v něm však, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, stejně tak neuvedl, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. Šlo tak o tzv. blanketní odvolání, k jehož doplnění správní orgán žalobce vyzval podáním ze dne 8. 4. 2019 (s příslušným poučením), a to ve lhůtě 5 dnů od převzetí výzvy k doplnění. Protože v uvedené lhůtě zmocněnec žalobce na výzvu nereagoval (výzvu převzal dne 11. 4. 2019), postoupil správní orgán I. stupně dne 29. 4. 2019 blanketní odvolání spolu se správním spisem k rozhodnutí žalovanému. Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUKHK-

14806/DS/2019/DV-4, žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

18. Žalobce v obsáhlé žalobě uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do osmi žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
19. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

IV.1. Nesdělení oprávněné úřední osoby

20. V prvním z žalobních bodů žalobce namítl, že ač jeho zmocněnec v odvolání výslovně požádal žalovaného o sdělení, která úřední osoba bude ve věci rozhodovat, žalovaný této žádosti nevyhověl, a to v rozporu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Až v okamžiku doručení meritorního rozhodnutí se žalobci dostalo požadované informace, čímž mu nebyl dán prostor, aby případně vznesl námitku podjatosti. Z tohoto důvodu žalobce namítl, že oprávněná úřední osoba žalovaného je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení podle něho nasvědčuje tomu, že se jej snažila zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Důvod podjatosti oprávněné úřední osoby žalobce spatřuje v negativním citovém vztahu této osoby k jeho zmocněnci, který vystupuje ve větším počtu správních řízení, a to se značnou úspěšností. Podle žalobce měla procesní vada spočívající v porušení § 15 odst. 4 správního řádu za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto zcela legitimně očekával, že mu požadované informace budou poskytnuty před rozhodnutím ve věci, neboť je požadoval k úvaze o vznesení námitky podjatosti. Závěrem žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, kde byla řešena obsahově identická námitka a kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vytýkaná vada je důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem.
21. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Žalobou popsany a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice není žádoucí, nicméně jej bez dalšího nelze považovat za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Tak judikoval např. i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl: „...samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá

procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoučelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.“

22. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada řízení by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých subjektivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Taková okolnost ale prokázána nebyla, neboť námitky vůči oprávněné osobě uváděné žalobcem není možné považovat za opodstatněné. Žalobce totiž spojoval námitku podjatosti vůči úřední osobě, která vyřizovala jeho odvolání s tím, že zvolila uvedený postup záměrně, s cílem zbavit jej možnosti vznést námitku podjatosti. A to zřejmě proto, že „tato osoba má negativní citový vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností.“
23. K tomu je třeba předně uvést, že byť žalobce uplatňuje námitku podjatosti, nespojuje ji se žádnou rozumnou konkrétní skutečností. Pouze tvrdí, že by mohla být podjatost spojena „zřejmě“ s tím, že se daná úřední osoba setkává s jeho zmocněncem v řadě dalších správních řízení, v nichž má značnou úspěšnost. Z takového obecného tvrzení však nelze dovodit, že žalobcem jmenovaná úřední osoba má poměr k jeho zmocněnci. Rovněž z ničeho neplyne, že by tato úřední osoba měla jakýkoli zájem na výsledku řízení, resp. že by měla zájem na zamlčení či ztrátě jakéhokoliv podání žalobce, a riskovala v důsledku toho případný postih. Na tom, že žalobcem zmíněná úřední osoba vyřizuje opakovaně správní delikty, není nic podivného ani neobvyklého, je-li její náplní práce v jednom oddělení žalovaného vyřizování dopravních přestupků a správních deliktů s nimi spojených. Navíc je třeba poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Dále platí, že samu okolnost, že rozhodující orgán nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
24. Podjatost úředních osob při výkonu veřejné moci upravuje § 14 správního řádu. Dle jeho odstavce 1 je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobce zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádnou relevantní skutečností. K odkazovanému judikátu pak krajský soud konstatuje, že

tento není k projednávání věci přílehlavý, neboť se dotýká případu, kdy byly tvrzeny konkrétní a zcela specifické skutečnosti, které by mohly být důvodem podjatosti.

IV.2. Místo přestupku

25. Žalobce rovněž namítá, že z rozhodnutí nelze poznat, kde k přestupku došlo, neboť jsou v něm uvedeny dvě různé obce. Dále se žalobce domnívá, že místo protiprávního jednání bylo vymezeno vágně, přičemž konkrétnější vymezení místa má vliv na posouzení legality měření, kdy není jisté, zda ke změření došlo právě v úseku schváleném Policií České republiky.
26. Krajský soud považuje předně za vhodné uvést, že v rozhodnutích správních orgánů nebyly uvedeny dvě různé obce, neboť obec Třebihošť je tvořena z více částí, kdy jednou z nich je i Horní Dehtov.
27. K otázce vymezení místa přestupku v rozhodnutí správního orgánu krajský soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí je nezbytné hodnotit individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem, kdy je nutné vždy posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z hlediska zájmů na právní jistotě, zabránění porušení principu ne bis in idem, atd. Jakkoli je ve výroku rozhodnutí správního orgánu místo měření vymezeno místní částí, číslem příslušné pozemní komunikace a směrem jízdy, není to důvod pro to, aby napadené rozhodnutí bylo označeno za nepřezkoumatelné. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že přesný čas měření, stejně jako příslušná fotodokumentace, jsou součástí správního spisu a tyto informace dostatečně konkretizují. Tímto však soud nezpochybňuje, že na formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu je nezbytné klást přísné požadavky. Smyslem precizního vymezení skutku ve věci správního trestání je zamezení možné záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek. Tím by došlo k prolomení zásady ne bis in idem. Ve stejném duchu judikoval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 15. 1. 2018, kde uvedl: „... v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit na jisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zajistit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně omezují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“ V souvislosti s projednávanou věcí lze rovněž odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého: „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým.“
28. V nyní posuzované věci byly uvedené požadavky naplněny. Správní orgán ve výroku vymezil místo spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu názvem místní části obce Třebihošť, Horní Dehtov, číslem pozemní komunikace a směrem jízdy. Dále uvedl, že v daném místě je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h a popsal, že vozidlu provozovanému žalobcem byla automaticky

naměřena rychlost 61 km/h, po zohlednění odchylky 58 km/h, přičemž k uvedenému skutku došlo dne 15. 5. 2018 v 17:55 hodin. Protože žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, dopustil se správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

IV.3. Nesplnění podmínek dle § 79a silničního zákona

29. Žalobce je toho názoru, že nebyly naplněny podmínky § 79a zákona o silničním provozu. Tyto stanovují, že obecní policie smí měřit pouze na místech určených Policií České republiky. Vymezení místa měření je však neurčité, kdy policie povolila měření rychlosti pouze v úseku dlouhém 346,6 metrů, přičemž nekonkretizovala ani na které silnici se tento úsek nachází.
30. Ani tuto žalobní námitku neshledal krajský soud za důvodnou. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Součástí správního spisu je souhlas Policie České republiky, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor Trutnov, dopravní inspektorát ze dne 15. 12. 2017, č. j. KRP-114296/Čj-2017-051006, k úsekovému měření rychlosti vozidel stacionárními měřiči pro období 1. 1. 2018 – 31. 12. 2018 mj. v obci Horní Dehtov, Třebihošť, směr Hořice. Součástí správního spisu je pak i mapa se zakreslením inkriminovaného měřeného úseku. Soud má za to, že uvedená listina dostatečně prokazuje naplnění zákonné podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu.

IV.4. Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem

31. Dále je žalobce toho názoru, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem. Dle žalobce je z Návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel zjevné, že rychloměr detekuje projíždějící vozidlo s rozpoznáním registrační značky, přičemž tato je spolu s fotografií předána ke zpracování jednotce obsluhující jedno stanoviště, která přiřadí čas detekce a rozpoznává registrační značku vozidla. Dle žalobce je podstatné, že se zde obsluha nepodílí na prakticky nutné operaci, kterou by bylo např. stahování dat, ale na přiřazování registrační značky a času přestupku. Výstup z rychloměru je tak kompilátem fotografie z rychloměru a dat zadaných obsluhou. Nebyla tak naplněna podmínka přičitatelnosti jednání provozovateli dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
32. Předně krajský soud uvádí, že dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá provozovatel vozidla za přestupek dle odst. 1, pokud „porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.“
33. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37 je „jediným dělícím kritériem režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběru měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.“ Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku odkazoval na stanovisko Ministerstva dopravy, sp. zn. 102/2013-160-OST/4, dle kterého „jsou automatizované technické

prostředky bez obsluhy technické prostředky trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spuštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. Oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální povolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanoveném čase. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je také skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“

34. V posuzované věci je na základě skutkového stavu věci zřejmé, že použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, je vzhledem ke splnění podmínek stanovených judikaturou Nejvyššího správního soudu automatizovaným technickým prostředkem. Rovněž z Ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 14. 5. 2018, č. 8012-OL-70227-18, plyne, že rychloměr je umístěn na silnici II/300, obec Třebihošť, Horní Dehtov, směr Hořice. Vzhledem k tomu, že ze správního spisu ani tvrzení žalobce nelze usuzovat, že by měřicí přístroj byl kýmkoli obsluhován, nebo že by kontrolované vozidlo v tomto případě bylo zastavováno a byla zjišťována totožnost řidiče, tak má soud za prokázané, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Pro výše uvedené se soud nemohl s touto námitkou ztotožnit.

IV.5. Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

35. Žalobce je toho názoru, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s právními předpisy, jelikož nedošlo k řádnému uveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému v souladu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“).
36. Krajský soud přezkoumal, zda ze strany Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem došlo k naplnění požadavků stanovených v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, dle kterého: „Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“ Při zjišťování naplnění podmínek krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, ve kterém je mimo jiné založena Veřejnoprávní smlouva č. KTÚ/VERJ-2013/597, uzavřená mezi Městem Dvůr Králové nad Labem a Obcí Třebihošť, a dále ze souhlasného stanoviska Policie České republiky, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor Trutnov, dopravní inspektorát, s návrhem úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, ze dne 15. 12. 2017, č. j. KRP-114296/Čj-2017-051006. Soud rovněž vycházel z článku „Úsekové měření rychlosti na Královédvorskú“, který byl dne 30. 1. 2014 zveřejněn v Novinách Královédvorské radnice, č. 1/2014, které vydává město Dvůr Králové nad Labem. Tento článek je soudu znám z jeho úřední činnosti, neboť již byl proveden v přezkumném řízení vedeném pod sp. zn. 31 A 9/2018. Jeho autor J. S. v něm informuje, že město Dvůr Králové nad Labem v rámci prevence a zvyšování bezpečnosti

dopravy připravilo projekt úsekového měření rychlosti, kdy jeden z měřených úseků se bude nacházet i v Horním Dehtově. Tímto bylo zcela prokázáno, že v době spáchání přestupku byla informace o úsekovém měření zveřejněna.

37. Jak plyne ze znění zákona a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019, není stanovena přesná forma uveřejnění informace o provádění měření, je tak na konkrétní obci, jaký způsob zveřejnění zvolí, přičemž nejde o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce. Zveřejnění na internetu je nutné též považovat za vhodnou formu zveřejnění, kdy v takovém případě je umožněno i široké veřejnosti, aby se seznámila se skutečností, v jakém místě bude probíhat úsekové měření. Dle Nejvyššího správního soudu nelze trvat na tom, aby obec musela prokazovat, že s touto informací se mohl přestupce seznámit, a to jak materiálně, tak i formálně.
38. Krajský soud se plně ztotožňuje s postupem Nejvyššího správního soudu, proto v návaznosti na skutkový stav a provedené dokazování konstatuje, že neshledává tento žalobní bod jako důvodný.

IV.6. Místní nepříslušnost

39. Dle žalobce bylo ve věci rozhodnuto místně nepříslušným správním orgánem, kdy rozhodoval Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, avšak obec Horní Dehtov se nachází v okrese Trutnov, který proto byl i příslušný k rozhodování.
40. K tomuto žalobnímu bodu krajský soud pouze konstatuje, že dle § 4 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 388/2002 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s pověřeným obecním úřadem a správních obvodů obcí s rozšířenou působností, ve znění pozdějších předpisů, spadá obec Třebihošť, jejíž součástí Horní Dehtov je, do správního obvodu obce Dvůr Králové nad Labem.

IV.7. Nevedení společného řízení

41. V sedmé z žalobních námitek zastává žalobce názor, že vydané rozhodnutí je nezákonné z důvodu nevedení společného řízení o více správních deliktech téhož pachatele. Žalobce tak byl zkrácen na svém právu na uložení souhrnného trestu.
42. Krajský soud uvádí, že dle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se ve společném řízení neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku. Soudu je ze správního spisu a z žalobcem předložených rozhodnutí známo, že projednáváný přestupek byl spáchán dne 15. 5. 2018. Druhý přestupek byl spáchán dne 26. 5. 2017, přičemž k vydání příkazu došlo dne 26. 4. 2018. Tímto bylo i zahájeno řízení ve věci. Jak plyne z výše naznačené časové osy, nemohlo být dle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky vedeno o zmíněných přestupcích společné řízení. Proto se soud nemohl ani s touto námitkou ztotožnit.

IV.8. Nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětové komunikační síti internetu Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu.

43. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. Tuto žalobní argumentaci žalobce rozsáhle doplňuje i ve své replice.

44. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

45. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. srpna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně